בית שמאי פרק חמישי נזיר

נזיר לה.

אמר רבא שטפו רבנן לר"א ואוקמיה במילתייהו. כלומר נגחוהו שחזר לדבריהם ואוקמי' בשטתייהו דאמרי אין פותחין בגולל דלא שכיח כמו חורבן הבית דאילו ר"א היה בשעת חורבן כדאמר בהגיחקין (ניסין ט.) ככנס ר"א מגל א' ור' יהושע מגל אחד ליטא מסתו על ריב"ז בירושלים ולא דבר כלום ולא חלק עליהן עמר דשפיר הוי חרבה כדתנן ר"א אומר פותחין בגולל אלא הדר ביה ממילתיה כיון שלא חלק על חכמי דורו: **אבל** פותחין בתנאי טלד דאמריגן להו אילו אתא איניש ואמר לכון דחרב ב"ה מי הוי מר. ופי' אילו בא בן אדם אליך בשעה שנדרת והיה מיעלך מ [אולי] חרב בית המקדש ערס כלות מירושתיך כלום נדרת זה דומה לחרבה אילו באו עשרה בני אדם שיפייסוך מי נדרת שלין לחלק מאיזה טעם יהיה הפיוס שאפילו טעם הפיוס משום דבר טלד אין בכך כלום דהוי חרבה: **אמר** רב (א) (אסי) אף הוא התם ה"א להו הכל ה' היכל ה' המה. כלומר הייתי אומר לאותם הנזירים לא כחכמים עשיתם שנדרתם, שהיה לכם לירא פן יהרס שהרי בפסוק מוזכר ולא היה בא להחיר להו נדרים בפתח זה אלא להוכיחם בא למה לא זכרו טל פסוק זה ולהמנע מלנזור, והפסוק הוא סימן לדבר שהן שלשה היכל והשנים עתידין ליחרב והשלישי כסא יום הגדול והטורא לא ימוש לגלא ורש"י פירש הפסוק בענין אחר בירמיה: **נדי** דידעי דחריב מי ידעינן אימתי, ולא ידעינן לאימת והא כתיב בדניאל "שבעים שבעים נחתך על עמך ועל עיר קדשך". דקאמר ליה המלאך לדניאל דלסוף שבעים שמיטות יחרב בית שני וכשתמלא ע' של גלות בבל ואחרבו מאה וכ' שנה של בית שני יעלה לשבעים שמיטות דהייט שבע פעמים שבעים, ומשני אכתי מי ידעי בהי יומא, כלומר בתחלת שנה או באמצעיתה או בסופה וסבורים הם שיכלה מירושם ויבילא קרבנות קודם לכן: **מי** שלא נתקיימו דבריו אמאי הוי נזיר. הא לבית הלל לא הוי נזירות בטעות אימא מי שנתקיימו דבריו אבל אמר כגון דאמר לו נמי לאו פלוני הוא אהוי נזיר ומאי לא נתקיימו דבריו [הראשונים] ומיירי שחזר בו תוך כדי דבור ואגב אורחיה קמ"ל דתוך כדי דבור כדבור דמי ודבריו האחרונים עיקרים: